

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.327 van 27 maart 2001
in de zaak A. 79.547/XIV-1331.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat V. VANDERMEEREN,
kantoor houdende te 2020 ANTWERPEN,
Tentoonstellingslaan 78

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Joegoslavische nationaliteit, heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van de beslissing van 15 mei
1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen,
Tweede Nederlandse Kamer, waarbij haar beroep tegen de
weigering van de Commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen om haar als vluchteling
te erkennen, onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op de beschikking van 26 augustus
1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 12 mei 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VAN BELLINGEN die, loco Advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt op 13 april 1995 het Rijk binnen en vraagt de volgende dag de status van vluchteling aan.

1.2. Deze aanvraag wordt op 29 december 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene kan, omwille van haar mentale handicap, niet verhoord worden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat betrokkene haar asielaanvraag steunt op de motieven ingeroepen door haar vader, B. J. Aangezien aan deze laatste de status van vluchteling geweigerd werd, dringt zich voor betrokkene een gelijkaardige beslissing op.

Uit wat voorafgaat kan niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 13 januari 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 30 april 1998.

Op deze zitting wordt de vader van verzoekster gehoord.

1.5. Op 15 mei 1998 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep onontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

Gelet op het voor appellante ingediende verzoekschrift waarin er op gewezen wordt dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en om dit beroep te verantwoorden als feiten en middelen wordt aangebracht dat zij binnen het gezin met haar ouders en haar broer van 1980 tot 1991 in Kroatië leefde; dat zij wanneer de oorlog uitbrak daarom naar Duitsland zijn gevlucht waar er asiel werd aangevraagd dat er op 8 februari 1994 definitief werd afgewezen, daarna kwamen ze op 14 april 1995 naar België waar asiel werd aangevraagd, zonder toen evenwel iets te vertellen over dat eerder verblijf in Duitsland omdat dit was afgeraden dit te vermelden. Omdat zij in Kroatië geen staatsburgerschap meer heeft kan zij daar niet meer terugkeren en evenmin naar Kosovo omdat zij er tot een etnische minderheid behoort en het een algemeen

bekend gegeven is dat de mensenrechten er voor de etnische Albanezen niet worden geëerbiedigd;

Overwegende dat in dit verzoekschrift geen relaas terug te vinden is van feiten waarmee appellante zelf werd geconfronteerd noch welk middel daarom aangevoerd wordt teneinde op grond van de ingeroepen Conventie van Genève als vluchteling erkend te kunnen worden zodat dit verzoekschrift niet tegenmoet komt aan de dwingende vereiste welke daaraan wordt gesteld door artikel 4/5/ van het hiervoor vermelde koninklijk besluit van 19 mei 1993;

Overwegende dat het beroep, ingesteld zoals hierboven is vermeld en waarbij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen gevat werd om over het ingestelde beroep te oordelen, aan die vereiste niet voldoet en als onontvankelijk moet worden aanzien (Raad van State, afdeling Administratie, arrest 40.663 van 8 oktober 1992 in zaak S. Efron tegen Belgische Staat A.R. 47.999/VII-11.191) en een verzoekschrift na het verstrijken van de beroepstermijn niet rechtsgeldig kan aangevuld worden omdat de motivering van het verzoekschrift een substantiële vormvereiste van het verzoekschrift is (Les Nouvelles, Droit Administratif, Tome VI, le Conseil d'Etat, Titre VIII, L'Annulation des décisions contentieuses administratives, nr. 1763);

Overwegende dat die vereiste tot onontvankelijkheid tevens kan en moet aanzien worden als een weerspiegeling van een algemeen geldend rechtsprincipe waarbij er wordt vereist dat een verzoeker moet verantwoorden waarom hij een eis stelt, een algemeen rechtsprincipe dat trouwens ook geldt voor een kandidaat-vluchteling op wie de bewijslast als verzoeker rust (zie nrs. 195 en 196 op blz. 51 en nr. 205a op blz. 53 van de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven in september 1979 door het Hoog Commissariaat der Verenigde Naties voor de Vluchtelingen);

Overwegende dat wanneer het verzoekschrift een zodanige uiteenzetting niet bevat, dit vormgebrek dan niet kan worden verholpen door een relaas van de feiten en een uiteenzetting van de middelen vervat in een stuk dat eerst na het verstrijken van de termijn gesteld voor het indienen van het beroep wordt overgemaakt (Raad van State, arresten Van de Vijver nr. 10.740 van 30 juni 1964 en Barbiaux nr. 12.427 van 1 juni 1967) en blijft elk middel aangevoerd in een aanvullend verzoekschrift dat buiten de voorgeschreven termijn werd ingediend onontvankelijk (Raad van State, arrest Brusselse Agglomeratie nr. 16.636 van 20 september 1974);

Overwegende immers dat middelen die aangevoerd worden na het verstrijken van de termijn voor het

indienen van het beroep, niet van aard zijn om een verzoekschrift dat geen uiteenzetting van de feiten en middelen bevat, ontvankelijk te maken (Raad van State, arresten Honhon nr. 7335 van 22 oktober 1959; Peeters nr. 8091 van 30 september 1960; Lebrun nr. 9916 van 7 maart 1963; Leys nr. 13.447 van 18 maart 1969; Vandegaer nr. 10.867 van 3 november 1964; nr. 10.809 van 6 oktober 1964; Embrechts nr. 5708 van 18 juni 1957; Van Dam nr. 6070 van 14 februari 1958; Weyns nr. 6549 van 5 september 1958; Dewever nr. 6766 van 23 december 1958; Pauwels nr. 14.987 van 12 november 1971),";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing onvoldoende en niet degelijk gemotiveerd werd doordat haar verzoekschrift zomaar wordt afgedaan als zijnde onontvankelijk omdat het geen feiten en middelen zou bevatten, wat volledig in strijd is met de stukken, dat het verzoekschrift wel degelijk een opsomming brengt van feiten en middelen, dat zij immers uitdrukkelijk stelde "een Albanese te zijn, dat de Albanezen een etnische minderheid vormen en onder Servisch bewind staan en elke dag opnieuw gediscrimineerd worden en hun huizen zomaar werden afgepakt in het voordeel van de Serviërs, dat gelet op de kritieke toestand in Kosovo zij onmogelijk kan terugkeren daar haar leven in gevaar is"; dat zij in het tweede middel betoogt dat deze onwettigheid tevens wijst op machtsoverschrijding vermits de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich op juridisch niet correcte gegevens baseert;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk een beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is, dat niet naleving van deze

vereiste de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg heeft;

2.1.3. Overwegende dat luidens artikel 4, eerste lid, 5/, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het verzoekschrift ingediend door de vreemdeling of zijn advocaat "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevat"; dat het beroep slechts voldoet aan het bepaalde in artikel 4, eerste lid, 5/ van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 wanneer uit een gewone lezing van de beroepsakte blijkt dat minstens één duidelijke en voldoende nauwkeurige grief tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt aangevoerd; dat de kritiek op deze beslissing niet beperkt mag zijn tot een typemotivering, maar moet afgestemd zijn op het specifiek geval van de appellant zelf; dat een algemene verwijzing naar de situatie van de etnische minderheid waartoe men behoort niet doet blijken wat men de beroepen beslissing, welke is gesteund op de niet-erkenning van verzoeksters vader, precies verwijt; dat de uiteenzetting in de beroepsakte neerkomt op een stijlformule die door alle Kosovaarse kandidaat-vluchtelingen kan worden gebruikt; dat verzoekster verzuimd heeft duidelijk aan te geven waarin de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft vergist en waarom zijn beslissing moet worden hervormd; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen terecht heeft gesteld dat het verzoekschrift niet tegemoet komt aan de dwingende vereiste die daaraan wordt gesteld door artikel 4, 5/ van het koninklijk besluit van 19 mei 1993; dat het eerste en tweede middel niet gegrond zijn;

2.2.1. Overwegende dat in het derde middel verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van het gelijkheidsbeginsel doordat vele Albanese vluchtelingen uit Kosovo in België erkend worden als politiek vluchteling;

2.2.2. Overwegende dat het verschil tussen verzoekster en de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen erkende Kosovaarse vluchtelingen erin bestaat dat deze laatsten een ontvankelijk beroep bij dit rechtscollege hebben ingediend, wat verzoekster niet heeft gedaan; dat van enige discriminatie geen sprake is; dat het derde middel moet worden verworpen;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel laat gelden dat in haar geval alle toepassingsvoorwaarden van het Verdrag van Genève vervuld zijn, dat haar vrees voor vervolging gegrond is en haar leven bij uitwijzing en verplichte terugkeer in gevaar zal zijn;

2.3.2. Overwegende dat het middel, dat de grond van de zaak raakt, niet dienend is tot staving van het beroep tot nietigverklaring van een beslissing welke alleen over de ontvankelijkheid van een beroep uitspraak doet; dat het vierde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zevenentwintig maart tweeduizendeen,
door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.